

פרשת ראה

- "עַל־הַר גְּרִזִּים" (יא,כט) - כתב בעל לחם-הבכורים שהזין דגושה כי היא לאחר תנועה קטנה כדוגמת "הַקְּנִיזִי", "הַפְּרִיזִי" (בראשית טו, יט-כ) שהם דגושים והקוראים בלא דגש טועים.
- "אַחֲרָיִךְ דֶּרֶךְ מַבּוֹא הַשָּׁמַשׁ" (יא,ל) - צריך להפסיק מעט לאחר המילה "אחריי" מפני שהיא בטעם פשטא שהוא טעם מפסיק, ויש שינוי במשמעות, עיין רש"י ז"ל ושפ"ח במקום, וע"ע ברש"י יהושע ז, טו¹⁶⁴. ומכיוון שהטעם מפסיק, הדלת של "דרך" דגושה בדגש קל.
- "וַיִּבְרָאתָ שָׁמָּה" (יב,ה) - השין דגושה מדין אתי-מרחיק, וכ"כ המנחת-שי אלא שכנראה נפלה טעות בדפוס וצויין לפסוק ו. וזה לא יתכן כי ב"והבאתם שמה" השין רפה.
- "אֲשֶׁר הִתְדַרְרוּ לִי" (יב,יא) - כתב המנחת-שי שבספרים מדויקים הדלת בדגש אלא שנמצאו כמה ספרים שבהם הדלת רפה. עכ"ל. וצריך להיות דגש לתשלום הנון שנפלה.
- "וַיִּהְיֶה אֵהָא" (יד,יג) - בריש, ובפרשת שמיני "וְאֵת־הָרְאָה" (ויקרא יא,יד) בדלת.
- "וְאֵת־הָרְחֵמָה" (יד,יז) - מלעיל.
- "כָּל־הַבְּכוֹרִים" (טו,יט) (וכן "בְּכָל־מַעֲשֶׂךָ" (פסוק יד)) - כתב המנחת-שי שהמילה "כל" במעמיד ובמקף בין שתי המילים ורבים כיוצא בזה, ומ"מ קריאת כולם בקמץ-חטוף כי רק "כָּל עֲצַמְתֵי תֵאֲמַרְנָה" (תהלים לה, ג), וכן "כָּל אַחֲרֵי־רֵשׁ" (משלי יט, ז) הם בקמץ רחב ע"פ המסורת מפני שאין בהם מקף.¹⁶⁵

¹⁶⁴ ועיין בדברינו לפרשה הבאה.¹⁶⁵ ודווקא שהוא ע"פ המסורת כי במילים אחרות כמו "כי שת-לי" (בראשית ד,כה) הקמץ רחב למרות המקף בגלל המעמיד בשין עיין מנחת-שי.